

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 1/ 2025

Kevään lukupiirit	2
Kulttuurimatkoja Viroon	3
Suomen kielen juhlaa	4
Muistoseminaari	5
Yhteystiedot	8

M. A. CASTRÉNIN SEURAN VUOSIKOKOUS

Aika tiistai 25.3.2025 klo 17.00
Paikka M. A. Castrénin seura, Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, Helsinki

Kutsu vuosikokoukseen liitteineen lähetetään jäsenille tämän jäsentiedotteen mukana. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Vuosikokouksen jälkeen on vapaata keskustelua seuran toiminnan suuntaviivoista ja sen ulkopuoleltakin – tervetuloa tutustumaan, ideoimaan ja vaikuttamaan!

Vuosikokouksen jälkeen on pientä tarjoilua.

Hyvä seuran jäsen ja ystävä - haluaisitko tulla tekemään talkootyötä seuraan?

Talkootyötä tehdään mukavien ihmisten seurassa – yhdessä tekemisestä tulee hyvä mieli.

Apukäsiä ja -jalkoja tarvitaan etenkin syksyllä sukukansapäivien aikaan, mutta myös muulloin. Talkootyö ei edellytä erityisosaamista, se kestää rajatun ajan eikä siitä makseta rahallista korvausta, mutta MAC-catering kuuluu asiaan.

Jos olet halukas käyttämään joskus aikaasi M. A. Castrénin seurassa, ota yhteyttä puhelimitse tai sähköpostitse. Talkoolistalle ilmoittautuminen ei sido vielä mihinkään.

Vinkiksi pöytälaatikkokirjailijoille: seuran jäsentiedote ja vastaperustettu blogi ottavat mielellään vastaan kirjoituksia ja hengen tuotteita!

Ajankohtaisista suomalais-ugrilaisen maailman asioista saa tietoa seuran toimistosta, puhelimitse tai sähköpostitse, kotisivulta, FB-sivulta ja Instagramista – pidetään yhteyttä!

KEVÄÄN SUOMALAIS-UGRILAISET LUKUPIIRIT

Tänä keväänä pidetään kaksi lukupiiriä huomioimalla Virolaisen kirjan 500-vuotisjuhlavuotta 2025, Viron äidinkielen päivää 14.3. ja vepsän kielen päivää 20.4.

13.3. klo 18.00 viron lukupiiri suomentaja, tietokirjailija **Hannu Oittisen** johdolla kirjana Sinisild/Sinisilta (IlmaPress, 2021).

9.4. klo 18.00 vepsän lukupiiri toiminnanjohtaja **Olga Zaitsevan** (Juminkeko) johdolla kirjana *Virantanaz - vepsän eepos suomeksi ja vepsäksi* (Juminkeko, 2012).

Lukupiiri on maksuton ja kaikille avoin vapaamuotoinen ja mukava hetki hyvässä seurassa hyvän kirjallisuuden parissa, luonnollisesti pienen tarjoilun lomassa! Osallistuminen ei edellytä kirjan lukemista, voi tulla myös kuuntelemaan tai keskustelemaan.

Reijo Roos ja Mari-Liis Roos: Sinisild/Sinisilta. Runot ovat suomentaneet Merja Aho, Raija Hämäläinen, Anna Kyrö, Hanna Pippuri, Juhani Salokannel, Annamari Typpö ja Hannu Oittinen. ISBN 987-9949-7400-3-1. IlmaPress, 2021.

Sinisild/Sinisilta on viron- ja suomenkielinen runokokoelma, joka kertoo tunnettujen virolais-kirjailijoiden Suomi-kokemuksista ja -muistoista. Runokokoelma jatkaa pitkin **Lydia Koidulan** ikuisiksi lanseeraamaa Suomen siltaa ollen yksi kiintopiste Viron ja Suomen yhteisellä runokentällä. Kirjan on koostanut Tallinnassa asuva runoilija Reijo Roos ja toimittanut Mari-Liis Roos.

SINISILD

SINISILTA

Kirjan runoilijat ovat **Kai Aareleid, Eda Ahi, Veiko Belials, Maimu Berg, Contra, Adam Cullen, Heidi Iivari, Mihkel Kaevats, Kädi Kallau, Jan Kaus, Mika Keränen, (:):kivisildnik, Veronika Kivisilla, Lydia Koidula, Asko Künnap, Eeva Park, Jürgen Rooste, Karl Martin Sinijärv, Triin Soomets, Triin Tasuja, Elo Viiding ja Kauksi Ülle.**

Kirjaa on saatavissa jo etukäteen M. A. Castrénin seurasta 5 €:n hintaan.

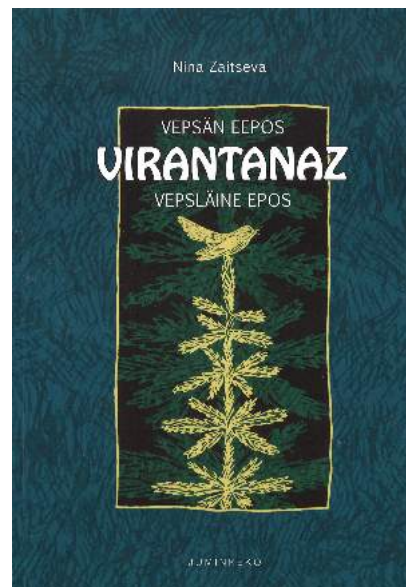
Nina Zaitseva: *Virantanaz - vepsän eepos suomeksi ja vepsäksi*. Vepsästä suomentaneet Olga Zaitseva ja Markku Nieminen. ISBN/ISSN 978-952-5385-75-5. Juminkeko, 2012.

Vepsäläisten myyttien, legendojen, satujen, laulujen, itkuvirsien sekä eepisen ja lyyrisen runouden pohjalta luotu Virantanazissa kuuluu Vepsän kansan historia ja ikiaikainen yhteys luontoon. Vepsän kielen katsotaan olevan lähinnä ns. kantasuomea, ja suomalainenkin voi paikoitellen ymmärtää vepsää.

Kielitieteilijä, runoilija, filol. tri Nina Zaitseva kirjoittaa vepsäksi ja tekee käännöksiä. Häneltä on ilmestynyt kaksi runokokoelmaa ja vepsäläinen eepos *Virantanaz*. Nina Zaitseva on luonut vepsän kielen oppikirjoja kouluja ja korkeakouluja varten, toimittanut vepsänkielisiä kirjoja ja kääntänyt vepsäksi mm. *Kalevalan*.

Vepsä kuuluu uralilaisen kielikunnan suomalais-ugrilaisiin kieliin ja sen itämerensuomalaiseen haaraan. Vepsän kieltä äidinkielenään puhuvia on vuoden 2021 väestölaskennan mukaan noin 1100 kun vielä vuonna 1989 heitä laskettiin olevan noin 6200. Vepsän kieli luetaan uhanalaisiin kieliin.

Eeposta ja muutakin vepsänkielistä kirjallisuutta saatavilla lukupiirissä ja etukäteen: www.juminkeko.fi/verkkokauppa/

KULTTUURIMATKA KIHNU, MUHU JA SÖRVE 13.6.–17.6.2025

M. A. Castrénin seuran kulttuurimatka Tapio Mäkeläisen johdolla kolmelle Länsi-Viron upealle saarelle saavutti suursuosion: matka on tällä hetkellä loppuun varattu, mutta jonotuspaikoille otetaan vielä ilmoittautumisia seuran toimistoon.

Tälle Tapion matkalle on vielä pari paikkaa vapaana:

TAPION TARKKUUDELLA: VIRON POHJOISRANNIKKO 8.–13.8.2025

Teemoina mm. meriluonto, seprakauppa, pirtun salakuljetus Suomen kieltolain aikana, pakeneminen Virosta yli Suomenlahden 1944, satamat, rantakylät, kirkot, kappelit ja kartanot, Elias Lönnrot Virossa 1844, suljettu raja-alue neuvostokaudella, oma kielimuoto *rannakeel* ja paikalliset ihmiset. Ja elävää musiikkia Viru Folk -festareilla! Ja Tapiolta saadaan myös vastaus siihen, miksi Viro on suomeksi Viro.

Varaukset ja tiedustelut: matkanjohtaja ja erikoisopas Tapio Mäkeläinen, [tapio.tapionmatkassa\[a\]gmail.com](mailto:tapio.tapionmatkassa[a]gmail.com)

SUOMEN KIELEN JUHLAA

HELSINGIN YLIOPISTON SUOMEN KIELEN PROFESSUURI 175 VUOTTA

Suomen kielen professuuri perustettiin vuonna 1850. Suomen kielen opetus oli alkanut jo vuonna 1828 suomen kielen lehtorin viralla. Ensimmäinen lehtori oli kirjastonhoitaja, kirjailija ja suomen kielen kehittäjä **Carl Niclas Keckman** (1793–1838).

Ensimmäisenä suomen kielen professorina toimi **Matias Aleksanteri Castrén** (1813–1852) vuosina 1851–1852. Hänen jälkeensä virkaa hoitivat Elias **Lönnrot** vuosina 1853–1862 ja **August Ahlqvist** vuosina 1863–1888.

Yliopisto oli perustettu vuonna 1640 Kuninkaallisena Turun Akatemiana, joka nimi vaihtui vuonna 1809 Keisarilliseksi Turun Akatemiaksi. Turun palon jälkeen vuonna 1828 yliopisto siirrettiin Helsinkiin ja nimi muuttui Suomen Keisarilliseksi Aleksanterin yliopistoksi. Helsingin yliopisto siitä tuli 1919.

Suomen kieli kuuluu nykyään Suomalais-ugrilaisten ja pohjoismaisten kielten ja kulttuurien tutkimuksen alle: suomen kieltä tutkitaan äidinkielenä ja toisena kielenä sukukielensä ja muiden maailmankielten joukossa.

175-vuotisjuhlia vietetään maaliskuussa 2026, jolloin tulee 175 vuotta M. A. Castrénin nimittämisestä virkaansa. Samaan aikaan viettää 150-vuotisjuhlaansa Kotikielen Seura.

KOTIKIELEN SEURA

Kotikielen Seura on perustettu vuonna 1876. Ote Seuran ensimmäisen kokouksen pöytäkirjasta maaliskuun 10. päivältä vuonna 1876:

”Koska Savo-Karjalaisessa osakunnassa Inspehtori [**Ahlqvist**] oli nostanut kysymyksen semmoisen seuran eli yhtiön perustamisesta ylioppilasten kesken, jonka tarkoituksena olisi suomenkielen tutkiminen ja keskusteleminen suomenkieltä koskevista asioista ylipäin, kokoutui joukko osakuntalaisia tänään valmistavaan kokoukseen, jossa oli läsnä professori Ahlqvist, Osakuntalaiset **Castrén, E. Kyander, Manner, Pelkonen, Poutiainen, Putkonen, Puustinen, K. E. Sonck, Väisänen** ja **Väyrynen**, ja jossa ensimmäiseksi päätettiin tälle yhtiölle panna nimeksi *Kotikielen Seura*.”

Ensimmäinen esimies oli professori **August Ahlqvist**. Myöhemmin esimiehiä ovat olleet muun muassa **Emil Nestor Setälä** sekä **Pirkko Nuolijärvi**.

www.kotikielenseura.fi

ARVO VALTON, AFUL JA M. A. CASTRÉNIN SEURA – KANSAINVÄLISTÄ KIRJALLISUUSYHTEISTYÖTÄ

Suomalais-ugrilaisten Kirjallisuuksien Liitto AFUL perustettiin vuonna 1993 kolmannessa kansainvälisessä suomalais-ugrilaisessa kirjallisuuskongressissa Egerissä Unkarissa.

Kansainvälinen yhteistyöelin AFUL edistää uralilaisten kansojen kirjallisuus- ja kulttuuriyhteyksiä sekä tukee uralilaisten kirjallisuuksien kehittymistä, edesauttaa omakielisen kirjallisuuden kääntämistä sekä tekee kannanottoja kielten säilymisen puolesta. Kirjallisuuskongressien järjestäminen yhdessä paikallisten toimijoiden kanssa on ollut AFULin näkyvin toimintamuoto näiden päämäärien toteuttamiseksi.

Ensimmäinen historiallinen kansainvälinen suomalais-ugrilaisten kirjallisuuksien ja kirjailijoiden kongressi oli pidetty vuonna 1989 Marintasavallan pääkaupungissa Joškar-Olassa ja toinen kongressi Suomessa Espoon kaupungissa. Kaikkiaan kongresseja on pidetty noin kahden vuoden välein Virossa, Unkarissa, Venäjällä ja Suomessa vuosina 1989–2019 yhteensä viisitoista – viimeisin niistä Romanian Cluj-Napocassa.

Kirjailija, kääntäjä, poliitikko ja kulttuuri-vaikuttaja Arvo Valton (1935–2024) toimi AFULin puheenjohtajana vuosina 1996–2010. Hän on yksi Viron arvostetuimpia kirjailijoita, tuotteliaimpia suomalais-ugrilaisten kirjallisuuksien kääntäjiä ja monesti palkittu ansioistaan – viimeksi vuonna 2024 Viron sukukansaohjelman kirjallisuuspalkinnolla. Suomeksi Valtonin novelleja on julkaistu kahdessa kirjassa, antologiassa *Suomenlahden takaa: Viro uutta proosaa*. Toim. Eva Hyvärinen ja Endel Mallene, WSOY 1968, ja teoksessa *Pieni Unikirja* (Läbi unemaastike), suom. Maire Uusitalo, WSOY 1978.

Liiton ensimmäinen puheenjohtaja oli unkarilainen kirjallisuushistorioitsija, professori **Péter Domokos** (1993–1996), ja Arvo Valtonin jälkeen puheenjohtajaksi valittiin kirjallisuuden professori, kirjailija **Kari Sallamaa** (2010–2013). AFULin nykyinen puheenjohtaja

vuodesta 2013 alkaen on ollut kielitieteilijä, professori **János Pusztay**. Puheenjohtajat ovat yhdessä paikallisten järjestäjien kanssa suunnitelleet tulevan kongressin ohjelman ja vastanneet INF-kongressijulkaisusta, johon on koottu esitelmien lisäksi mm. kirjailijaliittojen toimintakertomuksia, uutuuskirjojen julkaisuluetteloita ja muita ajankohtaisia kirjallisuusartikkeleita.

ENNEN AFULIA

Ennen AFULin kongressisarjaa Arvo Valton oli ollut mukana suomalais-ugrilaisessa kirjallisuuselämässä, luoden ja pitäen yllä yhteyksiä kirjailijoihin, kääntäjiin ja tutkijoihin. Hän tunsikin läheisesti heidän kamppailunsa oman kielen ja kulttuurin säilyttämiseksi ja kehittämiseksi ja tunsikin tärkeäksi tukea heidän pyrkimyksiään.

Arvo Valtonin ollessa lapsi koko perhe kyyditettiin Siperiaan ja joutui olemaan siellä viitisen vuotta. Häneltä on kysytty, johtuiko juuri näistä Siperian vuosista hänen kiinnostuksensa suomalais-ugrilaisiin kieliin ja kulttuureihin. Venäläinen Siperia ei sitä yksin herättänyt, vaan toive päästä takaisin kotiin Viroon, takaisin omaan kieleen ja kulttuuriin.

Suomalaisiin suhteet olivat aina läheiset – välillämme olevalla kielisillalla on pitkät perinteet. Arvo Valton vieraili Suomessa usein mm. Tuglas-seuran ja Suomen Kirjailijaliiton kutsusta tai muissa työtehtävissään. Museot ja arkkitehtuurikohteet olivat hänen suosikkipaikkojaan maassa, josta hän oli joskus nähnyt vain unta.

Valton oli suorittanut kaivosinsinöörin tutkinnon, ja pääsi siten matkustelemaan työmatkoillaan ympäri Venäjää ja tutustumaan myös sen vähemmistöihin. Jossain vaiheessa näytti mahdollomalta, että suomalais-ugrilaisilla olisi mitään mahdollisuuksia parantaa asemaansa: Venäjän kielen ylivalta ja oman äidinkielen opetuksen tekeminen vapaaehtoiseksi oppiaineeksi tuntuivat olevan lopullinen isku.

Muuhemmin Arvo Valton näki tilanteen positiivisempuna ja koki, että suomalais-ugrilaisia pitää tukea säilyttämään oma kieli ja kulttuuri, että yhteistyöllä voi saada aikaan positiivisia tuloksia. Tähän liittyy hänen valtava käännöstyönsä, joka tuotti noin 70 suomalais-ugrilaisista kielistä vironnettua julkaisua, ja kymmenisen vuotta sitten hänen perustamansa *Suomalais-ugrilainen kirjallisuussäätiö*, joka tukee konkreettisesti äidinkielisten kirjailijoiden työtä.

ENSIMMÄINEN KIRJALLISUUSKONGRESSI MARISSA

35 vuotta siten maailma, niin suomalais-ugrilainen maailma kuin maailma sen ympärillä, olivat hyvin toisenlaisia kuin tänä päivänä. 1980-luvulla alkanut Venäjän ja Itä-Euroopan maiden avautuminen mahdollisti uudenlaiset aktiviteetit: Marin kirjailijaliitto kutsui koolle suomalais-ugrilaisia kirjailijoita kansainväliseen kongressiin.

Joškar-Olaan matkasi delegaatio suomalaisia kirjailijoita, kielentutkijoita ja toimittajia. Vuosikymmenten ajan vain harvat suomalaiset tutkijat olivat päässeet suomalais-ugrilaisen pariin heidän asuinsijoilleen. Aikalaiskertomusten perusteella hämmästyksen isäntäväen keskuudessa oli suuri, kun suomalaisdelegaation joukossa oli marin kieltä loistavasti osaavia henkilöitä. Kongressissa ei keskusteltu vain kirjallisuudesta vaan pohdittiin myös, miten vähemmistökansat voivat säilyttää oman kielensä valtakulttuurien puristuksissa. Ilman kieltä ei ole kansaa. Kongressin päätteeksi suomalaiset saivat velvoittavan tehtävän: järjestää seuraava kirjallisuuskongressi Suomessa kahden vuoden kuluttua.

M. A. CASTRÉNIN SEURA

Kaksi päivää kestäneen kotimatkan aikana tehtävä olikin jo puoliksi suoritettu: M. A. Castrénin seuran syntysanat lausuttiin junassa, vaihtuvien maisemien keskellä ja uuden, innostavan aikakauden kynnyksellä. Se edellytti konkreettisia yhteyksiä Suomen ja Venäjällä asuvien suomalais-ugrilaisen kielten puhujien välillä, mitä toteuttamaan perustettiin

seuraavana vuonna 1990 M. A. Castrénin seura – uudelta pohjalta, uusin voimin.

Joškar-Olaan kongressiin osallistunut kirjailija **Leena Laulajainen** valittiin seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi. Hän käynnisti tarmokkaalla otteella seuran toiminnan, jonka kestoa ja laajuutta ei silloin osattu aavistaa.

KIELI ON KOTIMAANI

Toinen kirjallisuuskongressi oli Suomessa 10.–14.8.1991, järjestäjänä vastaperustettu M. A. Castrénin seura. Uralilaisen kirjallisuuskonferenssin *Kieli on kotimaani* keskeiseksi teemaksi valittiin äidinkieli ja sen asema.

Historiallinen kongressi kokosikin yhteen 192 osallistujaa: kansainvälisiä äidinkielen asiantuntijoita, kirjailijoita, opettajia, kääntäjiä ja tutkijoita, kaukaisimmat Atlantin rannalta, itäisimmät Uralin takaa.

Arvo Valton lausui omassa esitelmässään jo suuntaviivoja tulevalle suomalais-ugrilaiselle kirjallisuuksien liitolle: tarvitaan oma taloussuunnitelma, pikaisella aikataululla käynnistettävä kustannusohjelma ja resurssit oikeudellista neuvontaa ja kansainvälistä yhteydenpitoa varten.

Taloudellisia resursseja ei tainnut olla vielä kenelläkään, mutta toiveita suunnattiin valtiollisiin ja yksityisiin rahoittajiin, ehkä jäsenmaksuihinkin. Kustannustoiminta tuli Valtonin mukaan aloittaa ensyklopedisesta luettelosta, joka sisältäisi tiedot kaikista suomalais-ugrilaisista kirjailijoista ja heidän teoksistaan, myös kansanrunoudesta ja eepoksista ja ainakin niiden keskinäisistä käännöksistä. Sen jälkeen julkaisua odottivat runo- ja proosavalikoimat, sanakirjat, kieliopit, etymologiset sanakirjat, ... Keskusteluissa todettiin, että kirjoitettu sana ei yksin riitä, tarvitaan myös puhujia. Ensisijainen vastuu on jokaisella kansalla ja kieliryhmällä, sillä tahto oman kielen ylläpitämiseen ja kehittämiseen on sen olemassaolon välttämätön edellytys. Valtonin lista oli pitkä, mutta pohjusti selkeästi jo seuraavia kongresseja.

KIRJALLISUUS KÄÄNNEKOHDASSA

Toinen Suomessa järjestetty XI kansainvälinen suomalais-ugrilainen kirjallisuuskongressi *Kirjallisuus käännekohtassa*, teemana käänös-kirjallisuus, pidettiin 25.–28.8.2010.

Kirjallisuuskongressin merkittävä tapahtuma AFULin kannalta oli sen pitkäaikaisen puheenjohtajan Arvo Valtonin siirtyminen puheenjohtajan paikalta kunniapuheenjohtajien joukkoon. Omien sano-jensa mukaan hän oli jo jonkin aikaa puhunut ympäri AFULin varapuheenjohtajaa, professori **Kari Salla-maata** (Suomi), joka kirjallisuuden professorin ja oman kirjallisen työnsä ohella oli voinut perustellustikin kieltäytyä tehtävästä. Tällä kertaa hänet saatiin myöntymään, ja niin AFULin valtikka siirtyi uudelle puheenjohtajalle.

Valittu teema oli lähellä Arvo Valtonin ja M. A. Castrénin seuran omaa toimintaa. *Suomen sukukansaohjelmasta* oli tuettu kääntämistä suomalais-ugrilaisista kielistä ja suomalais-ugrilaisille kielille käänösstipendein joko yksittäisille kääntäjille tai kääntäjäryhmille. Alateemoiksi valittiin seuraavat: teoreettiset tiedot kääntämisestä ja sen välineistä, eri kulttuurien tuntemus, uudissanojen luominen, tekijänoikeuskysymykset ja kääntäjän ja kirjailijan työ muuttuvassa maailmassa.

LOPUKSI

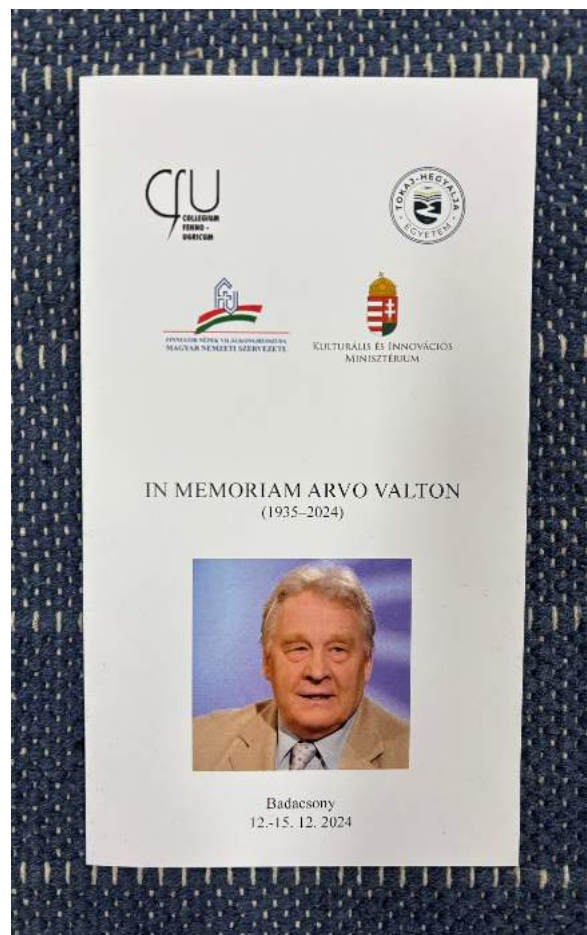
Vuonna 2019 järjestettiin viimeisin suomalais-ugrilainen kirjallisuuskongressi Transsilvanian Cluj-Napocassa. Sen jälkeen kongressi oli tarkoitus järjestää Venäjällä, mutta ensin pandemia esti suunnitelmat ja sen jälkeen Venäjään kohdistetut pakotteet

Arvo Valtonin merkitys suomalais-ugrilaiselle kirjallisuudelle on valtava. Ilman hänen ideoitaan, verkostojaan ja uupumatonta työtään emme olisi ehtineet niin pitkälle kuin 35 vuodessa ehdimme.

Suomalais-ugrilaiset kirjallisuuskongressit ovat tuoneet esille ja tehneet tunnetuksi suomalais-ugrilaisen kansojen nykykirjallisuutta sekä tarjonneet kirjailijoille, kääntäjille ja tutkijoille

kontakteja sekä toistensa että muiden kansojen kirjalliseen maailmaan. Tällaisia tapaamisia, läsnäolevia kohtaamisia tarvitaan tulevaisuudessaakin, missä muodossa ja milloin niitä järjestetäänkin.

Marja Lappalainen
M. A. Castrénin seura

Suomalais-ugrilaisten kirjallisuuksien liiton AFUL:n puheenjohtajan János Pusztayn järjestämään Arvo Valton in Memoriam -muistoseminaariin 13.–15.12.2024 osallistui puhujia Virosta, Unkarista ja Suomesta. Esitelmät käsittelivät mm. Arvo Valtonia Viron ja Unkarin kirjallisuudessa, AFULin puheenjohtajana ja Venäjän suomalais-ugrilaisten kirjallisuuksien kääntäjänä. Artikkelit perustuu muistotilaisuudessa pidettyyn esitelmään. Viron-, unkarin, suomen- ja englanninkielinen seminaarijulkaisu valmistuu keväällä 2025.

JÄSENTIEDOTE JA MUU TIEDOTUS

M. A. Castrénin seura ottaa vastaan artikkeleita jäsentiedotteeseen. Kirjoittaja vastaa artikkelinsa asiasisällöstä. Artikkeleista ei makseta palkkioita.

Jäsentiedotteet lähetetään jäsenille joko sähköpostitse tai perinteisenä paperiversiona.

Jos et ole vielä ilmoittanut, miten jäsentiedotteesi haluat jatkossa,

* lähetä sähköpostia tai

* soita tai

* lähetä kirje tai postikortti tai tule käymään.

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta (FB ja Instagram) saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa.

Liity seuran sähköpostitiedotuslistalle: [marja.lappalainen\[a\]macastren.fi](mailto:marja.lappalainen[a]macastren.fi)

M. A. CASTRÉNIN SEURA

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen	Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, 00130 Helsinki
+358 (0)50 54 36 888	(ovisummeri 7 A 2)
marja.lappalainen[a]macastren.fi	www.macastren.fi , www.ugri.net
FB: M. A. Castrénin seura MAC	IG: macastren

Ajankohtaisista suomalais-ugrilaisen maailman asioista saa tietoa seuran toimistosta puhelimitse tai sähköpostitse sekä FB-sivulta. Toimisto on avoinna parhaiten virka-aikaan. Vierailun voi varmistaa sähköpostitse tai puhelimitse.

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä suomen sukukieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse (kaavake kotisivulla). Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainais- ja yhteisöjäseniltä 200 € ja ainais-yhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT **Maari Kallberg** (pj.), kirjailija **Olli Heikkonen**, intendentti **Anna-Mari Immonen** (Museovirasto), äidinkielenopettaja **Minna Inovaara**, väitöskirjatutkija **Tomi Koivunen** (Turun yliopisto), viestintäpäällikkö **Kati Mikkola** (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura), toimittaja **Kirsikka Moring**, FT **Merja Salo** (vpj., Helsingin yliopisto), arkeologi **Pirjo Uino**.